



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: V. Ch. N., X
st. přísl. X
t. č. pobytem X

zast. Mgr. Michalem Hubáčkem, advokátem,
sídlem Jakubské náměstí 109/1, Brno

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 13. 3. 2024, č. j. OAM-1652/ZA-ZA11-HA15-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného s tím, aby soud po jeho zrušení věc vrátil zpět žalovanému k dalšímu jednání.

II. Žaloba

2. Žalobce především namítal, že žalovaný nevyčerpal všechny možnosti, jak náležitě zjistit skutkový stav, a to zejména v souvislosti s § 14 zákona o azylu. Žalobce dále uvedl, jaké důvody měly být zváženy při udělení humanitárního azylu. Jednalo se o aktuální hospodářskou situaci v zemi původu, neboť tato situace nedovoluje najít si v zemi původu jakékoliv zaměstnání, kterým by byl schopen zabezpečit základní životní potřeby sebe a své rodiny. Rovněž má obavy z nepříznivých a velmi závažných důsledků nuceného vycestování z ČR, neboť by nebyl schopen živit sebe a svou rodinu. Žalobce dále uvedl, že mu hrozí postih od věřitelů a jeho způsob lze jen velmi těžko odhadnout. I žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí, že vláda ve Vietnamu má teprve v plánu vytvořit speciální zákon, který by měl upravovat problematiku vysokých úrokových sazeb ze strany věřitelů. Žádostí o mezinárodní ochranu pak žalobce neusiloval o legalizaci pobytu na území ČR, ale o možnost zajistit obživu, a to nikoliv výlučně pro svou osobu, ale pro celou svou rodinu, která je na jeho příjmech závislá. Jednalo se zejména o vrácení půjček ve Vietnamu a zajištění bezpečí rodiny. Z těchto důvodů je žalobce přesvědčen, že u něj jsou naplněny okolnosti hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu.
3. Žalobce rovněž odkázal na udělení doplňkové ochrany kvůli hrobě vážné újmy ve smyslu § 14 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalobce se obává, že v případě nuceného návratu do země původu může kvůli neúspěšné žádosti čelit perzekuci v podobě šikany nebo věznění. Žalobci je známo, že k tomu v případě některých jeho spoluobčanů došlo a tato situace se může v jeho případě opakovat.
4. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že Informace OAMP ze dne 14. 6. 2023 byla v době rozhodnutí starší než jeden rok. Žalovaný by měl vycházet z aktuálních informací, což se nestalo. Z této informace nelze bezpečností a politickou situaci v zemi původu ověřit.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém obsáhlém vyjádření popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem. Dále rozebral, proč nelze žalobcův případ podřadit pod důvody pro udělení azylu dle § 12 či § 14, případně udělení doplňkové ochrany.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. V souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s.r.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání.
Při posuzování věci měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje

povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“ S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.

7. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
8. Soud předně odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41, rozsudek ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 – 47, usnesení ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 – 48, či rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016 – 32), z níž vyplývá, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel o udělení mezinárodní ochrany. Břemeno tvrzení stíhá žadatele o udělení mezinárodní ochrany a správní orgán tedy nemá povinnost hodnotit v řízení jiné skutečnosti než ty, které uvádí žadatel, či za něj azylově relevantní důvody dokonce domýšlet. Žalobce v žádosti především uvedl, že by chtěl v ČR zůstat a pracovat. Ve Vietnamu má velké dluhy, chtěl by zde vydělat peníze. Jiné důvody nemá. V rámci pohovoru pak zejména uvedl, že Vietnam opustil, neboť jeho žena měla nemocná játra a musela na operaci, která byla velmi nákladná. Operaci podstoupila na počátku roku 2019. Kvůli této operaci si vzal v bance půjčku. Potřeboval více peněz, a proto si vzal nebankovní půjčku s velkými úroky. Neměl peníze na zaplacení Zprostředkovatel mu řekl, aby si vydělal více peněz na splacení dluhů v zahraničí. Ve Vietnamu neměl mimo dluhů žádné problémy. Neměl ani potíže se státními orgány, nebyl trestně stíhán a ani neměl potíže kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Při vycestování z vlasti neměl žádné potíže. Do země původu se bojí vrátit kvůli dluhům, nemá peníze na zaplacení. Dále uvedl, že není vyučený, nemá žádnou profesi, a proto nemohl najít žádnou práci, ze které by peníze splatil. Ve Vietnamu pracoval v zemědělství a příležitostně jako zedník. Z toho mu peníze na splacení nestačily. V ČR bych chtěl dostat pobyt, pracovat, vydělávat peníze na dluhy a pak se vrátit do Vietnamu k dětem. Žalobce byl rovněž seznámen s podklady řízení a bylo mu umožněno, aby se k nim vyjádřil, případně je doplnil. V rámci seznámení se s podklady žalobce uvedl, že doložil fotografii rodinné katolické knihy. Chtěl tak doložit, že je katolík. Každá katolická rodina má takovou knihu. Tato kniha se týká žalobce, jeho manželky a jejich dětí. Na titulní straně je jeho jméno. Zapisuje se tam splnění katolických povinností. Údaje tam zapisuje farář. Na fotce č. 1 jsou údaje o uzavření manželství s jeho ženou a na fotce č. 4 jsou údaje křtu jeho dvou dětí. Na fotce č. 2 je titulní stránka knihy s jeho jménem a na fotce č. 3 jsou údaje o tom, do jaké farnosti spadají. K podkladům se nevyjádřil a ani nepožadoval jejich doplnění. Žalobce měl tedy v průběhu správního řízení možnost uvést vše, co považuje za relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany. Byl s ním veden pohovor a byl poučen o povinnosti uvést

pravdivě a úplně všechny skutečnosti nezbytné pro úplné zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí.

9. Ve vztahu k obavám z jednání věřitelů žalobce ve Vietnamu soud odkazuje například na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2024, č.j. 5 Azs 74/2024- 48, podle něhož žalobce měl své tvrzené potíže s věřiteli (nestátními subjekty) řešit primárně s vietnamskými státními orgány. To by po žalobci nebylo nutno požadovat pouze, pokud by vietnamské státní orgány nebyly ochotny či schopny žalobci poskytnout ochranu (viz rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS); pouhá subjektivní nedůvěra ke státním orgánům rezignaci na využití ochrany státu neodůvodňuje (viz např. usnesení NSS ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012-23). Nejvyšší správní soud se přitom opakovaně zabýval situací vietnamských dlužníků a ochranou poskytovanou před lichvou a nelegálním poskytováním půjček, přičemž nedostatky svědčící o neschopnosti či neochotě státních orgánů poskytovat ochranu ve Vietnamu neshledal (viz např. usnesení ze dne 6. 1. 2022, č. j. 5 Azs 61/2020-30, nebo ze dne 25. 9. 2023, č. j. 5 Azs 99/2023-31, či ze dne 19. 10. 2023, č. j. 10 Azs 219/2023-32, ze dne 18. 7. 2024, č. j. 5 Azs 26/2024-15, či ze dne 17. 7. 2024, č. j. 1 Azs 130/2024-35). Soudu je pak z úřední činnosti známa Informaci MZV ČR, č.j. 103347/2023-MZV/LPTP ze dne 28. 3. 2023, která se zabývá půjčkami, úvěry a lichvou ve Vietnamu. Z ní pak výslovně plyne, že vietnamský občan postižený lichvou se může obrátit na orgány činné v trestním řízení a toto jednání je státními orgány ve Vietnamu postihováno. Rovněž se může dlužník obrátit na pomoc v rámci občanského soudního řízení. V posuzované věci rovněž nelze přehlédnout, že zmiňované problémy se soukromými osobami nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 - 60, dostupný na www.nssoud.cz). Soud neshledal důvod se od těchto závěrů ve vztahu k žalobci odchýlit. Žalobce veřejně činná osoba ve Vietnamu nebyl, potíže s jeho státními orgány rovněž nikdy neměl. Na základě takto uvedených skutečností nelze v žádném případě tvrdit, že by žalobce byl v zemi pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, což by zakládalo důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Žalobce sice uvedl, že je katolík, avšak žádné potíže související s vírou v zemi původu neuváděl. Ze shora uvedeného přitom vyplývá, že je na žalobci, aby své potíže v zemi původu popsal. Ani v žalobě pak netvrdil, že by mu hrozilo pronásledování z důvodu jeho náboženství.
10. Soud k věci s ohledem na tvrzení žalobce dále dodává, že z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že ekonomické důvody nejsou samy o sobě důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu ani doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu [srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43, ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 6/2003 - 38, ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Azs 84/2005 - 63, ze dne 30. 11. 2005, č. j. 2 Azs 222/2005 - 61, či ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 Azs 491/2004 - 43, vše dostupné na www.nssoud.cz; srov. též § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu]. K potenciálním ekonomickým potížím v zemi původu, které žalobce zmínil, nepřistoupila a ani ze shromážděných a v daném ohledu dostačujících informací o zemi původu nevyplynula žádná další okolnost, z níž by bylo zřejmé, že by měl mít žalobce

právě s ohledem na svou případnou ekonomickou nouzi ve Vietnamu odůvodněný strach z pronásledování. Ani málo rozvinutý sociální systém, který, z pohledu vyspělých zemí, případně neposkytuje nemajetným osobám dostatečnou pomoc v hmotné nouzi, sám o sobě pronásledování nezakládá. Sociální práva nepatří mezi základní lidská práva ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. a) kvalifikační směrnice, úroveň ochrany těchto práv závisí v každé zemi především na její ekonomické vyspělosti a tedy ani nižší standard ochrany těchto práv, než jaký je běžný či obvyklý např. v zemích Evropské unie, nepředstavuje sám o sobě pronásledování. Situace by mohla být jiná, pokud by k této obecně nepříznivé ekonomické a sociální situaci u konkrétního žadatele přistoupila ze strany státních či nestátních původců pronásledování další konkrétní příkoří, která však žalobce v daném případě netvrdil a která ani ze shromážděných informací o zemi původu nevyplývají.

11. Za správné, zákonné, zjištěným skutečnostem odpovídající a náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu.
12. K udělení azylu dle ustanovení § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle ustanovení § 12 nebo § 14 citovaného zákona. Navíc ve vztahu k neudělení azylu dle ustanovení § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítala.
13. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl z humanitárních důvodů.*
14. K otázce posuzování humanitárního azylu krajský soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48). V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, Nejvyšší správní soud uvedl: „Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může

zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“ Z uvedených rozhodnutí též vyplývá, že správní orgán může reagovat i na okolnosti, jež zákon o azylu výslovně neupravuje, tedy na případy osob, které přicházejí z katastrofou závažně postižených oblastí, nebo osobám těžce nemocným (srov. též usnesení NSS ze dne 29. 4. 2021, čj. 2 Azs 1/2021-45).

15. Pokud tedy žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný a odpovídající zjištěným skutečnostem. Žalobce je tedy dospělou, plně právně způsobilou, praceschopnou a zdravou osobou a soud tedy souhlasí s posouzením žalovaného. Žalobce pak žádné mimořádné okolnosti, které by dosahovaly míry zvláštního zřetele hodné ve smyslu shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu ani netvrdil (např. závažné zdravotní potíže) a soud je sám neshledává.
16. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu i ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá ustanovení § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
17. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu *se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
18. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona *se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
19. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. K otázce nestátních původců (zde věřitelů) hrozící vážné újmy ve vztahu k poskytnutí doplňkové ochrany se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně vyjádřil. Lze odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012 – 23,

dostupné na www.nssoud.cz, v němž zdejší soud uvedl, že „pro udělení doplňkové ochrany je třeba splnit kumulativně veškeré zákonem stanovené podmínky. Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu, (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba) (3) vážné újmy, (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule podle § 15a zákona o azylu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, www.nssoud.cz). Původci, z jejichž strany osobě žádající o mezinárodní ochranu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, mohou být obdobně jako u pronásledování také nestátní subjekty z okruhu soukromých osob (viz § 2 odst. 9 zákona o azylu, v relevantním znění - srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, www.nssoud.cz, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publikovaný pod č. 1749/2009 Sb. NSS). Hrozba vážné újmy tedy může být důvodem pro udělení doplňkové ochrany i v případech, kdy jejím původcem je soukromá osoba, pokud lze podle § 2 odst. 9 zákona o azylu, „prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou“. Z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázky původců vážné újmy (resp. pronásledování) a k otázce dostupnosti ochrany v zemi původu vyplývá, že, jde-li o původce hrozící vážné újmy nebo pronásledování z okruhu soukromých osob, musí se postižená osoba v zásadě vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. Mezinárodní ochranu je nutno žadateli při splnění dalších zákonných podmínek udělit, pokud stát (strana nebo organizace, která ovládá stát) není schopen nebo ochoten poskytnout ochranu před vážnou újmou nebo pronásledováním ze strany soukromých osob, tzn. neučiní přiměřené kroky k zabránění vážné újmy nebo pronásledování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, www.nssoud.cz, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 5 Azs 44/2009 - 73, www.nssoud.cz).“ Dle názoru soudu z žalovaným provedeného dokazování neplyne, že by se žalobce nemohl obrátit se žádostí o pomoc na orgány v zemi původu a ty by mu nebyly schopny nebo ochotny poskytnou ochranu před vážnou újmou. Soud zde odkazuje i na své odůvodnění ve vztahu k § 12 zákona o azylu a jednání věřitelů. Soud souhlasí se žalovaným, že žalobce neměl před svým odjezdem žádné potíže se státními orgány v zemi původu. Žalobce nebyl ani nijak aktivní v kritice současného vietnamského režimu, a tudíž není důvod se domnívat, že by se o něj státní orgány zajímaly po jeho návratu do země původu. Z Informace OAMP z 14. června 2023 (Bezpečnost a politická situace v zemi) pak plyne, že Ústava zaručuje svobodný vnitřní pohyb, cestování do zahraničí, emigraci a repatriaci, avšak vláda omezuje pohyb některých jedinců, obzvláště těch, kteří byli odsouzeni v souvislosti s přestupkem proti národní bezpečnosti, případně těch, kteří vyjadřují kritiku vůči vládě. Žalobce však ani takové skutečnosti netvrdil. Žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí ani vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, neboť ve Vietnamu neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu dle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce navíc sám při pohovoru uvedl, že by chtěl v ČR pracovat, vydělat peníze na dluhy a pak se vrátit do Vietnamu k dětem. Žalobce tedy sám s návratem do země původu počítá. Lze

předpokládat, že v případě skutečně hrozící vážné újmy by se do země původu ani vrátit nechtěl.

20. Podle ustanovení § 14b odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu výše citovaného ustanovení, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana tak, jak je uvedeno v § 14b odst. 1 zákona o azylu.
21. Nakonec soud uvádí, že za nedůvodnou považuje i žalobní námitku vztahující se k nedostatečnosti a neaktuálnosti zpráv o zemi původu.
22. Podkladem pro vydání rozhodnutí žalovaného mají být dle ustanovení § 23c písm. c) zákona o azylu přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany občanem. Tyto informace o zemi původu musejí být v maximální možné míře 1) relevantní, 2) důvěryhodné a vyvážené, 3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a 4) transparentní a dohledatelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Za náležité zjištění informací o zemi původu je odpovědný žalovaný (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005 – 58, a ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017 – 36). Zprávy, které si správní orgán opatří, tedy musí být mj. adresné (relevantní) a aktuální. Zastaralost zpráv přitom *„nelze posuzovat pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové informace uplynul určitý čas; zastaralá je taková zpráva, která obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, jíž zpráva popisuje, je již zcela jiná. Pokud se podstatně změnila situace, může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden a pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 109/2019 – 74). Bylo proto třeba posoudit, zda si žalovaný opatřil dostatečné a aktuální informace o zemi původu, což zároveň představuje nezbytnou podmínku pro řádné zjištění skutkového stavu.
23. Krajský soud dospěl k závěru, že ačkoli zprávy o situaci ve Vietnamu nebyly všechny zcela aktuální, skutkový stav byl ve správním řízení zjištěn dostatečně. Ve Vietnamu ani nedošlo k podstatné změně situace. Krajský soud je tedy toho názoru, že žalovaný si opatřil dostatečné zprávy o Vietnamu v kontextu s azylovým příběhem žalobce. Žalovaný není povinen ke každé jednotlivé informaci, kterou žadatel uvede, obstarávat vyčerpávající množství materiálů. Je povinen opatřit takové zprávy o zemi původu, které budou adresné ve vztahu k informacím poskytnutým žadatelem o mezinárodní ochranu a v přiměřené míře aktuální. Azylový příběh žalobce je přitom takový, že z něj žádným způsobem nevyplývá minulé pronásledování žalobce, ani riziko pronásledování v případě návratu do vlasti, ani riziko vážné újmy. Žalovaný proto opatřil takové informace, z nichž bylo možné zjistit celkovou bezpečnostní a politickou situaci v zemi.

V. Závěr a náklady řízení

24. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci, žalovaný rovněž odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany, pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
25. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V Brně dne 13. srpna 2025

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce